

MdR, NOS Jazzgeschiedenis, deel 154.

- plaat 1 Johnny Hodges a/h Orchestra: Day Dream (Billy Strayhorn, Duke Ellington)
B/4 - 2:56 - RCA FXM1 7094 ton
- Johnny Hodges and his Orchestra in Chicago's Victor-studio voor het merk Blue Bird, op 2 november 1940. In ballads gaat Hodges nu duidelijk de lyrische stijl ontwikkelen die soms op de grens van sentimentaliteit zou komen. Deze ballad heet "Day Dream", is van Billy Strayhorn ~~van Billy Strayhorn~~, de kleine groep uit Ellington's orkest die net als de andere alleen maar platen maakte en niet in het openbaar optrad, bestond uit deze musici: Cootie Williams-trompet, Lawrence Brown-trombone, Johnny Hodges-alt, Harry Carney-baritonsaxofoon. Duke Ellington-piano, Jimmy Blanton-bas, Sonny Greer-drums. Het tweede stuk was van Hodges zelf, u hoort de tweede take van "Good Queen Bess".
- idem Johnny Hodges a/h Orchestra: Good Queen Bess" (Johnny Hodges)
B/6 - 3:00 - idem
- "Good Queens Bess", take 2. Ook het derde stuk is van Hodges, het werd in één take gedaan en de leider speelt er bij uitzondering weer eens sopraansaxofoon in. "That's the Blues Old Man".
- idem Johnny Hodges a/h Orchestra: That's the Blues Old Man" (J.Hodges)
B/7 - 2:54 - idem
- "That's the Blues Old Man", Johnny Hodges-~~op~~ sopraansaxofoon. Nu op alt ~~is~~ het vierde en laatste stuk, Duke Ellington's "Junior Hop".
- idem Johnny Hodges a/h Orchestra: Junior Hop (Duke Ellington)
B/8 - 3:06 - idem
- "Junior Hop", voor oudere luisteraars, muziek met wat nostalgie, omdat het als tune gebruikt van het ^{Nederlandse} eerste ^{vlak} radio-jazzprogramma na de Tweede Wereldoorlog, geredigeerd door Toto Poustochkine. Johnny Hodges and his Orchestra voor Blue Bird in Chicago, 2 november 1940, met Cootie Williams-trompet, Lawrence Brown-trombone, Johnny Hodges-alt, en in één stuk sopraansaxofoon, Harry Carney-baritonsaxofoon. Duke Ellington-piano, Jimmy Blanton-bas, Sonny Greer-drums. Dat was juke-box-muziek in die tijd, Hodges' kleine groep was vooral populair in New York's Harlem. Na de Hodges formatie was die van Rex Stewart aan de beurt, met de cornettist speelden Lawrence Brown-trombone, Ben Webster-tenor, ~~en~~ Harry Carney-~~bariton~~ saxofoon, plus dezelfde ritmesectie: Duke Ellington, Jimmy Blanton, Sonny Greer. Dit is de eerste take van het derde stuk uit de session, Rex Stewart's "Mobile Bay".

plaat 2 Rex Stewart a/h Orchestra: Mobile Bay (Rex Stewart, Duke Ellington)
A/4 - 3:03 - RCA FXM1 7133

"Mobile Bay", take 1. Van het vierde en laatste stuk uit de session hoort u de tweede take. Carney speelt hier altsaxofoon, aan de piano zit Billy Strayhorn, en let u bij zijn solo vooral ook op de fraaie partij bas van Jimmy Blanton. "Linger awhile".

idem Rex Stewart a/h Orchestra: Linger awhile (V. Rose, H. Owens)
A/Laatste - 3:23 - idem

"Linger awhile" take 2, Rex Stewart and his Orchestra voor Blue Bird in Chicago, 2 november 1940, met Rex Stewart-cornet, Lawrence Brown-trombone, Harry Carney-alt, Ben Webster-tenorsaxofoon, Billy Strayhorn-piano, Jimmy Blanton-bas, Sonny Greer-drums. In de andere stukken Ellington aan de piano en Carney op bariton.

Die avond speelden Duke Ellington and his Famous Orchestra in de Club Caprice in Chicago, NBC Radio zond een gedeelte van het programma uit en drie stukken zijn daarvan bekend als 'air checks', als laatste "I'm checkin' out, go'om-bye". Symbolisch, kan men zeggen, want daarna nam trompettist Cootie Williams afscheid van de band, meteen ~~verliet~~ reisde hij per trein naar New York om zich bij Benny Goodman te voegen. Vijf dagen later kwam hij met het nieuwe Septet van de klarinettist op de plaat en dus met Charlie Christian. "Wholly Cats" en "Benny's Bugle" waren in deel 139 van deze NOS Jazzgeschiedenis te horen. Die werden 7 november '40 opgenomen, dezelfde dag dat Ellington met zijn orkest in het stadje Fargo speelde met voor het eerst de opvolger van Cootie Williams. Hoe populair Williams was, en hoe gevoelig het verlies voor de Ellington band werd gezien, blijkt o.a. uit een compositie van Raymond Scott die bekend was door genrestukjes als "The toy trumpet" en "Twilight in Turkey". Hij maakte "When Cootie left the Duke". 7 november 1940: Duke Ellington and his Orchestra in de Crystal Ballroom van Lake Inn, te Fargo, North Dakota. Een dansavond, toegang \$ 1.50, zaal open 8 uur, ~~muziek~~ muziek van 9 tot 1 uur 's nachts. En een half uur radio-uitzending via KVOX. Maar er was meer aan de hand. Jack Towers en Dick Burris, leerling middelbare school en student respectievelijk, bezaten een draagbare professionele platen-snijmachine en hadden van Ellington toestemming gehad deze dance-date op te nemen. Omdat ze maar één machine hadden vielen er op de plaat soms midden in de muziek gaten ~~wanneer~~ ^{wanneer} een nieuwe lakplaat opgezet moest worden. En in de loop der jaren, voor ze op band gecopiëerd konden worden, trad er

slijtage op. De latere LP-uitgaven van het Fargo-optreden verschillen bovendien in kwaliteit omdat soms gebruik werd gemaakt van op zichzelf weer beschadigde copiën van de oorspronkelijke opnamen. Ik heb geprobeerd de beste uit te zoeken en besluit vandaag met "The side walks of New York". Na de eerste solo van trombonist Joe Nanton zo'n gat waarin van plaat gewisseld werd, daarna klarinettist Barney Bigard, cornettist Rex Stewart en dan nogmaals Nanton, het arrangement achter hem is van Ben Webster die daar \$ 25 voor kreeg. Oorspronkelijk geheten "East Side, West Side", is dit "The side walks of New York".

plaat 3 Duke Ellington a/h Orchestra: The side walks of New York (C.B.Lawlor, A/6 - 4:57 - Jazz Guild 1006 J.W.Blake)

"The side walks of New York", Duke Ellington and his Orchestra in de Crystal Ballroom van Lake Inn te Fargo, North Dakota, 7 november 1940. De volgende aflevering bevat alleen selecties uit die dance date, dit was deel 154, NOS Jazzgeschiedenis, Mdr.

0 0 0 0 0

29:40
WA 113996
opn 17.11.82